

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΛΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Αὐγούστου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 37

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ὑπὸ τὸ προηγούμενον —

— Προσάξτε!

— Σοὺ ἐμπιστεύομαι αὐτὸν τὸν μικρὸ πού εἶναι μάλιστα καὶ πατριώτης σου· θὰ τὸν προσέχεις καὶ θὰ τοῦ κάνεις τὰ πρῶτα μαθήματα στὸ κυνήγι.

— Κατάλαβα, ἀρχηγέ!

Ὁ Μασσαλιώτης γινώρισε τὸ Φραγκίσκο κι' ὁ Φραγκίσκος πάλι γινώρισε τὸ μάγειρο. Μὰ κι' οἱ δυὸ δὲν φανέρωσαν τίποτε. Μόνο ὅταν ἔμειναν μόνοι, ὁ Μάριος βρῆκε πάλι τὸ παλιὸ του κέφι καὶ τὴ φλυαρία του κι' εἶπε στὸ φίλο μας μὲ τὸν ἀνοιχτό-καρδο τρόπο του:

— Ἀ, μικρὸ μου, δὲν τὰ κατάφερες καλά! Ἀπαρνήθηκες τὸ σπῖτι σου, τὴν πατρίδα σου (τὴν πατρίδα, ἀκούς ἐκεῖ!) κι' ἔγινες ἓνα μ' αὐτοὺς τοὺς κανάγηδες, τοὺς λωποδύτες! Ὅχι, νὰ σέ χαρῶ, νὰ σέ ἰδεῖ ὁ Θεός! Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμεις, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν ἦσουν ἀναγκασμένος, ὅπως ἤμουν ἐγώ. Ἐγὼ βλέπεις ἤμουν στρατιώτης, φοβόμουν τὸ στρατοδικεῖο... Σὺ ὅμως, μάτια μου, τί ἀνάγκη εἶχες;.. Δὲν ξέρεις λοιπὸν τί «μέρος λόγου» εἶναι αὐτοὶ οἱ κύριοι;

Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἔδρισκε τὴν ὥρα κατάλληλη γιὰ παρόμοιες συζητήσεις. Ἀλλ' ὥστε εἶχε δοθεῖ τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν κι' ὅλο τὸ στράτευμα ἐπιβιδαζόταν στὴ βάρκα. Θάβγαζαν ἀπὸ τὸν κρυφὸ κόλπο, ὅπου εἶδαμε νὰ μπαίνει ἡ «Μαργαρέτ», καὶ θάποδιδαζόνταν στὴν ἀντικρινὴ ἀκρογιαλιά, ὅπου εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισή της ἡ τίγρις. Καθὼς βιάζαν ἀνάμεσα στὶς ριζοφυτεῖες, γιὰ νὰ φτάσουν στὰ καταφύγια τοῦ θηρίου; ὁ Μάριος, ἐκτελώντας τὴ διαταγὴ τῆς Μῆς Μαργκαρέτ, ἔδινε στὸ φίλο μας τὰ πρῶτα μαθήματα τοῦ κυνηγιοῦ:

— Ἡ τίγρις, τίς περισσότερες φορές, δὲν ἐπιτίθεται στὸν ἄνθρωπο ἀν δὲν τὴν πειράξει. Κι' ὅμως ὑπάρχει ἓνα εἶδος πού τρῶνε ἀνθρώπους. Ἀπ' αὐτὸ τὸ εἶδος εἶναι κι' αὐτὴ πού ρίχτηκε στὸν ἐργάτη μας. Αὐτὲς εἶναι γριεὲς τίγρεις, πού δὲν ἔχουν δυνάμεις νὰ κυνηγήσουν στὰ βάση ἄλλα θηράματα. Τὶς παίρνουν τὰ γεράματα, βλέπεις. Τότε σιμώνουν στὰ χωριά καὶ πιάνουν ἰδίως τὰ γουρουνία. Ἀλλὰ στὴν ἀνάγκη, ρίχνονται καὶ στὸν πρῶτο ἰθαγενῆ πού θὰ τύχει μπροστά τους. Σιγὰ-σιγὰ παύουν νὰ φοβοῦνται τὸν ἄνθρωπο κι' εἶναι ἱκανὲς νὰ ρημάξουν ὀλάκερα χωριά.

«Ὁ Μάριος ἔδραξε τὰ ροῦχα μὲ τὸ αἷμα...»
(Σελ. 294. στ. β').

Ὁ Φραγκίσκος ἀκούγε ὅλος αὐτίκ τὴν πρᾶδοση τοῦ Μάριου. Ὅταν ὅμως βρέθηκαν κι' οἱ δυὸ στὸν κάμπο, κάπως μακριὰ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ὑπηρέτες καὶ μποροῦσαν νὰ μιλοῦν χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούει κανεὶς, τὸ παιδί σταμάτησε ἀπὸτομα τὸ μάθημα κι' εἶπε στὸ μάγειρο:

— Κύριε Μάριε, αὐτὰ πού εἶπατε γιὰ μένα δὲν εἶναι σωστά, ἂν ἔκανα τάχα πὼς δέχτηκα τίς προτάσεις τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀν δέχτηκα νὰ γίνω μαθητευόμενος κι' ἂν ἄφισα νὰ μοῦ σημαδέψουν ταῦτι μὲ τὸ φύλλο τοῦ λωτοῦ, ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμα μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀποκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ νὰ μπορέσω εὐκολότερα νὰ τὸ σκάσω,

Ὁ Μασσαλιώτης σάστισε ἀκούγοντας τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴν ἐξομολόγησι. Ὑστερα, σὰ νὰ τὸν κυρίευσαν ξαφνικὰ τ' ἀπομεινάρια τῆς τιμωρίας πού ὑπῆρχαν μέσα του, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ, τὸ σφίξε μ' ὅλη του τὴ δύναμη καὶ φώναξε, μὲ ἀδιάκοπες χειρονομίες:

— Ἀ, νὰ σέ χαρῶ, μάτια μου! Ἔτσι μάλιστα! Ποτὲ δὲ χωροῦσε στὸ μυαλό μου πὼς ἓνας μικρὸς Μασσαλιώτης θὰ γινόταν φίλος μὲ τοὺς ληστές!

— Καὶ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια μου, κύριε Μάριε, σκοπεῖω νὰ βρῶ εὐκαιρία σ' αὐτὸ τὸ κυνήγι καὶ νὰ τὸ σκάσω. Γιατὸ γύρεψα νάρθη. Φαντάζομαι πὼς δὲ θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε τὴ βοήθειά σας.

Αὐτὸ πιά ἄφισε τὸ μάγειρο μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Ὅλα κι' ὅλα, μικρὸ μου, νὰ σέ χαρῶ, μὰ θὰ κάτσεις φρόνιμα! φώναξε. Ὁ ἀρχηγὸς σ' ἐμπιστεύθηκε σὲ μένα κι' ἂν μοῦ τὸ σκάσεις, μὲ περιμένει τὸ Βοθμαγκό... Ἐχεις ἰδέα τί θὰ πεῖ Βοθμαγκό;

Τὸ παιδί ἀποκρίθηκε ὅτι ἤξερε πολὺ καλά τί ἦταν τὸ Βοθμαγκό. Κι' ἀκριδῶς ἐπειδὴ τὸ-

Ξερε, ήθελε νά ἐλευθερώσει τὸν προσ-
τάτη του, τὸν κ. Καρινύ.

Τότε μέσα στὴν ἀπλή ψυχὴ τοῦ
Μασσαλιώτη ἄρχισε μιὰ τρομερὴ πάλ-
λῃ: Μιλοῦσε καὶ χειρονομοῦσε μονα-
χὸς του ἔως ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας.
Φαίνεται ὅτι ἡ ἀπόφαση βγήκε εὐ-
νοϊκῇ, γιατί ἐπίασε τέλος τὸ παιδί ἀπ’
τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ σοῦ πῶ, μικρό μου, θὰ σὲ
βοηθήσω καὶ... ὅ,τι βρέξει ἄς κατε-
βάσει! Ἀρκεῖα πιά τοὺς ὑπηρετήσα
αὐτοὺς τοὺς λωποδύτες! Ἄν τὸ σκά-
σεις ἀπὸ δῶ καὶ καταφέρεις νὰ κου-
βαλήσεις κανένα τάγμα δικό μας, θὰ
πεῖς βέβαια ὅτι ὁ καὶμένος ὁ Μάριος
σὲ βοήθησε νὰ φύγεις. Καὶ τότε, φαν-
τάζομαι πὼς θὰ τὸ γλυτώσω καὶ γὼ
τὸ στρατοδικεῖο καὶ τὸ τουφεκίδι.

Ὁ Φραγκίσκος συγκινήθηκε ἀπὸ τὰ
λόγια αὐτὰ τοῦ παλιοῦ στρατιώτη καὶ
τοῦ εἶπε μ’ ἐπισιμότητα:

— Σὰς ὀρκίζομαι, Μάριε, ὅτι, ἂν τὰ
καταφέρω νὰ ἐλευθερώσω τὸν κ. Καρι-
νύ, θὰ μιλήσουμε γιὰ σὰς πολὺ θερμὰ
στὸν κυβερνήτη κι’ ἐλπίζω νὰ σὰς δώ-
σει χάρη.

— Χάρη! Μοῦ πᾶει πολὺ, ἀπάντη-
σε ὁ Μάριος κουνώντας μὲ λύπη τὸ κε-
φάλι. Ἀλλὰ τὸ κάτω-κάτω, προτιμῶ
νὰ περάσω κάμποσο καιρὸ στὴ φυλα-
κῇ, ἀρκεῖ νὰ γίνω πάλι πολίτης τῆς
πατρίδας μου.

Μιλώντας ἐτσι, ἔφτασαν στὸ μέρος
ἔπου θὰ παραμύθωναν τὴν τίγρι. Εἴ-
χαν δοθεῖ διαταγὲς νὰ περικυκλωθεῖ
τὸ μικρὸ δάσος, ἔπου πίστευαν πὼς
βρισκόταν τὸ καταφύγιο τοῦ θηρίου,
ἐνῶ ἄλλοι κυνηγοὶ θὰ ὀρμούσαν μέσα,
φωνάζοντας καὶ ρίχνοντας τουφεκιές.
Ὁ ἀρχηγὸς μαζί μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του
στεκόταν στὴν ἔξοδο τοῦ δάσους, ἀπὸ
τὴν ἀντίθετη μεριά, σὲ τρόπο πού τὸ
θηρίο, τρομαγμένο ἀπὸ τὴν ἐπίθεση,
θάπεφε ἀπάνω του.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἐφαρμόσθηκε μὲ πολ-
λὴ τάξη. Ὡστόσο σεδάστηκαν καὶ τὶς
προλήψεις τῶν ἰθαγενῶν, πού τοποθέ-
τησαν γύρω στὸ δάσος κλαριά ἀπὸ ἓνα
μαγεμένο δέντρο, πού ἀναγκάζει, κα-
θὼς πιστεύουν, τὸ θηρίο νὰ παραδοθεῖ.
Τέλος ἔφαλαν κι’ εὐχές, προορισμέ-
νες νὰ ζητήσουν τὴν εὖνοια τοῦ θη-
ρίου, πού στὴ γλώσσα τους τὸ ἀποκα-
λοῦν «ὁ Ἀφέντης τοῦ Δάσους».

Σ’ ὅλο τὸ μεταξὺ, ὁ Φραγκίσκος πα-
ράκολουθοῦσε τὸ Μάριο κι’ εἶδε πὼς
ἦταν σκεπτικὸς κι’ ἀφαιρεμένος.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ μὲ προδώσει! συλ-
λογίστηκε. Ἴσως ἔκαμα ἄσχημα νὰ
τοῦ τὰ πῶ ὅλα.

Ἡσυχάσε ὅμως, ὅταν ὁ μάγειρος,
ὑστερ’ ἀπὸ κάμποσες ὥρες καρτέρι, τοῦ
ἀνακοίνωσε τὰ σχέδιά του.

— Βρήκα! τοῦ εἶπε... Βρήκα ἓναν
τρόπο!

Ὁ Φραγκίσκος, ἀκούοντας αὐτὰ
τὰ λόγια πήδησε στὸ λαιμὸ τοῦ Μά-
ριου καὶ τὸν φίλησε τρυφερά.

— Ἐμπρός, μὴ χάνουμε καιρό. Τί
πρέπει νὰ κάνουμε;

— Νά: θὰ τοὺς πῶ ὅτι σ’ ἔφαγε τὸ
θηρίο.

— Ναι, μὰ θὰ τὸ πιστέψουν;

— Θὰ ἰδεῖς... περιμένε με.

Ὁ Μασσαλιώτης ἀπομακρύνθηκε καὶ
γύρισε ὑστερ’ ἀπὸ ἓνα τέταρτο, κρα-
τώντας ἓνα δέμα μέσα σ’ ἓνα πανί. Τὸ
παιδί εἶδε μετὰ μεγάλη του ἐκπληξή
τὸ δέμα αὐτὸ σάλευε.

— Τί εἶν’ αὐτό; ρώτησε.

— Εἶν’ ἓνα γουρουνάκι τοῦ γάλα-
κτος, πού τὸ δανείστηκα ἀπὸ τὴν κα-
λύδα ἐνὸς Ἀνναμίτη, πῶ κάτω.

— Καλὰ, καὶ σὲ τί μὰς χρησι-
μεύει αὐτὸ τὸ γουρουνάκι;

— Κάτσε καὶ θὰ ἰδεῖς... Βγάλε ὅμως
τὴ μπλούζα σου, τὸ κασκέτο σου...

Ὅσο κι’ ἂν παραξενευόταν, ὁ Φραγ-
κίσκος ἐκτελοῦσε πιστὰ τὶς παραγγε-
λίες. Ὁ μάγειρος τότε ἔδγαλε ἀπὸ τὴν
τσέπη του ἓνα μαχαίρι καὶ μὲ τὴ συ-
νήθεια τοῦ ἐπαγγέλματος, ἔκοψε τὸ λαι-
μὸ τοῦ γουρουνιοῦ, πού ξεψύχησε δι-
χως νὰ ξεφωνίσει καθόλου, ἔδρεξε τὰ
ρούχα τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ζώου
καὶ τίναξε ἀκόμη αἷματα τριγύρω στὶς
πέτρες, στοὺς θάμνους, μὲ μὴ κομ-
μάτια σάρκες ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ἀφοῦ
τελείωσε αὐτὴ τὴ σκηνοθεσίαν, ὁ Μασ-
σαλιώτης ἐξήγγισε τὸ σκῆδιό του.

— Ὑστερα ἀπὸ τὸ κυνήγι, εἶπε, θὰ
πῶ πὼς μοῦ ξέφυγες καὶ πὼς δὲ σὲ ξα-
ναεῖδα πιά. Θὰ φάξουν γιὰ νὰ σὲ βροῦν
καὶ στὰ τελευταῖα, θὰ βροῦν τὰ ρούχα
σου, τὰ αἷματα καὶ τὰ κρέατα, θὰ ἰδοῦν
καὶ τ’ ἀχνάρια τῆς τίγρης πού τὰ
ἐφτίσανε στὸ χῶμα μὴ χαρά, καὶ θὰ
ποῦν πὼς σὲ κατασπάραξε τὸ θηρίο.
Δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν τὸ παιγνίδι θὰ
πετύχει, ἀλλὰ, τόσο τὸ χειρότερο!
Ἐοὐ τώρα θὰ τοῦ δίνεις γοργὰ ἀπ’ αὐ-
τὸ τὸ μονοπάτι, πού τραβᾷ ἴσια μπρο-
στά σου. Τρέχα γραμμὴ, μὴ σταθεῖς
λεφτό. Δέκα χιλιόμετρα μακριά, θὰ
βρεῖς ἓνα γαλλικὸ σπιτάκι, ἔπου κά-
θονται καλοὶ ἄνθρωποι. Θὰ πεῖς πὼς
θὲς νὰ πᾶς στὸ Χανοῖ, κι’ αὐτοὶ φαν-
τάζομαι πὼς θὰ σοῦ δώσουν τὰ μέσα.
Μόλις φτάσεις στὸ Χανοῖ, πήγαινε
ἴσια στὸν κυβερνήτη κι’ ἐξιστόρησέ
του ὅλα ὅσα εἶδες. Λένε πὼς ὁ κυβερ-
νήτης εἶν’ ἄνθρωπος πού δὲ χωρα-
τεύει. Νὰ τὸ ἰδεῖς πού θὰ στείλει ἓνα
τάγμα γιὰ νὰ πιᾶσει τὸν ἀρχηγὸ τοῦ
Σιδερένιου Χεριοῦ. Ὁ Θεὸς νὰ βάλει
τὸ χέρι του τότε! Ἀλλὰ μὴ μὲ ξεχά-
σεις καὶ μένα, πατριωτάκι μου. Πῆς
τοῦ κυβερνήτη ὅτι στὴ συμμορία αὐτὴ
εἶναι κι’ ἓνας κακομοίρης μάγειρας,
πού ἔχει κάμει κουταμάρες στὴ ζωὴ
του, ἀλλὰ μετάνιωσε τώρα καὶ ἐπαι-

ξε τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ σ’ εὐκολύνει
νὰ τὸ σκάσεις.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκούστηκαν φωνές
καὶ τουφεκιές. Ἀνναμίτες τρομαγμέ-
νοι πέρασαν μπροστά τους καὶ ἔπεσαν
μπρούμυτα στὸ χῶμα γιὰ νὰ προσευ-
χηθοῦν στὸν Ἀφέντη τοῦ Δάσους. Τὸ
κυνήγι εἶχε ἀρχίσει, δὲν ἔπρεπε νὰ
χάσουν στιγμή. Ὁ Φραγκίσκος ἐσφι-
ξε μὲ συγκίνηση τὸ χέρι τοῦ καλοῦ
μάγειρου καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὴ ἀντάμωση, Μάριε, μένε ἡ-
συχος... Θὰ γυρίσω γρήγορα μαζί μὲ
τοὺς Γάλλους καὶ θὰ σὰς γλυτώσω καὶ
σένα καὶ τὸν κ. Καρινύ.

Οἱ κυνηγοὶ πλησίαζαν. Ὁ Φραγκί-
σκος ὤρμησε στὸ μονοπάτι κι’ ἔτρεξε
ὅσο βαστούσαν τὰ πόδια του. Ἦθελε
μιὰ ὥρα περίπου γιὰ νὰ περάσει τὰ δέ-
κα χιλιόμετρα πού τὸν χώριζαν ἀπὸ
τὸ σπιτί. Μόνος του, μὴ σόγηνος, μέσα
σὲ ἄγρια δάση, γεμάτα ἀγκαθεροὺς θά-
μνους, φίδια κι’ ἄγρια θηρία, τὸ παι-
δί ἔτρεχε, ἔτρεχε, μὲ μιὰ καὶ μόνη ἑλ-
πίδα: νὰ γυρίσει νὰ σώσει τὴ Λούση,
τὸν εὐεργέτη του καὶ τὸν καλὸ Μάριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ’

Ὁ σπουδαστὴς τοῦ Χανοῖ

Ἐνα πρωῒ, κατὰ τὶς δέκα, ὁ Φραγ-
κίσκος μπήκε στὸ Χανοῖ, τὴν πρωτεύ-
ουσα τοῦ Τογκίνου καὶ δευτέρη πόλη
τῆς Ἰνδοκίνας.

Δὲ μπήκε καθόλου θριαμβευτικά.
Τυλιγμένος σ’ ἓνα τριμμένο ἀντρίκιο
ἐπανωφόρι, καθόταν ζαρωμένος μέσα
σ’ ἓναν ἀραμπά. Δὲν ἦταν βέβαια τὸ
καλύτερο μεταφορικὸ μέσο· εὐλογοῦσε
ὅμως τὴ στιγμή πού τὸ συνάντησε,
γιατ’ ἦταν κατακουρασμένος...

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΛΙΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

Τὸ στρογγυλὸ φεγγάρι
Μεσουρανίς,—

Ἡ ὥρα μεσονύχτι
Κανείς, κανείς!

Στῆς θάλασσας τὰσημ
Τάναλυτὸ
Τὰ μάτια ἔχω στυλώσει
Κι’ ὥρες κοιτῶ,

Οὔτε καπνοῦ σημάδι
Κι’ οὔτε πανί.
Προσμένω τὴ Νεοαῖδα,
Πού θὰ φανῇ.

Ἄ! τοῦ γιαιοῦ Νεοαῖδα,
Πὼς λαχταρῶ
Νὰ δῶ νὰ ξεπροβάλλης
Ἀπ’ τὸ νερό.

Ἡ ὥρα μεσονύχτι
Καὶ θὰ φανῇς—
Τὸ στρογγυλὸ φεγγάρι
Μεσουρανίς.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΔΙΑΚΟΠΕΣ

«Καὶ τώρα, σὰν στὸ σπιτί σας!» εἶ-
πε ὁ Πίπης, μόλις χάθηκε ἡ βενζινά-
κατος στὸν ὀρίζοντα.

Ἀλήθεια, ἦταν γιὰ γέλια. Βρισκό-
μαστε σὲ μιὰν ἄγωνα λουρίδα γῆς, πού
τὴν τριγύριζαν τὰ πῶ δυνατὰ ρεύμα-
τα τοῦ Μαρμαρᾶ. Κανένας ἄνθρωπος,
καμμιὰ κατοικίαν, καμμιὰ βλάστηση
στὴν πετρώδη ἐπιφάνεια. Μονάχα τὰ
ἐρείπια τοῦ παλατιοῦ τοῦ Λάυτων πού
ἡ ἀριστερὰ πτέρυγὰ του σωζόταν μι-
σογκρεμισμένη, δίνοντας κάποια ἐντύ-
πωση ζωῆς στὴ θλιμμένη μοναξιά.

Ποῖος πραγματικὰ εἶχε πρῶτος τὴν
ἰδέαν ν’ ἀφήσουμε τὴν Ἀντιγόνη, τὰ
σπιτάκια μας καὶ τὴν ἡσυχίαν μας γιὰ
νὰ ἐγκατασταθοῦμε σ’ αὐτὸν τὸν ἐρη-
μότοπο; Ὅχι βέβαια ὁ Ἀντωνάκης,
ὁ χοντρός, πού καθόταν μεγαλοχι-
λὸς ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα κι’
ἔτρωγε κάτι σπιτίσια κεφτεδάκια, πού
τὴν ἔλλειψή τους θὰ τὴν αἰσθανόταν
γιὰ κάμποσο καιρό... Οὔτε ὁ Βασιλά-
κης, ὁ ἀφειλὴς Βασιλάκης πού δὲν ἤ-
ξερε καν τὴν ὑπαρξὴ τῆς Πλάτης, ἀπ’
φοῦ κανένας χάρτης δὲν τὴν σημείωνε.
Μὰ κι’ αὐτὸς ὁ Πίπης, πού τὰ ἐτοιμό-
λογα καλαμπούρια του τὸν ἔκαναν πε-
ριζήτητο ἀπ’ τὶς διάφορες παρέες, δὲν
ἦταν καὶ πολὺ ἐνθουσιασμένος μ’ αὐ-
τὴ τὴν ἀπομόνωσή μας — τὴν *καρνα-
τίνα*, ὅπως ἔλεγε, — ἔστω καὶ προσω-
ρινῇ, μονάχα γιὰ δυὸ-τρεῖς βδομάδες.

Ὁ Ἀγχιόλας κι’ ὁ Ἀλέκος ἔχχαν
προσκληθεῖ ἀργότερα, ὡς ἀπαραίτητοι.
Ὁ πρῶτος ἦταν μάγερας πτυχιούχος
ἀπ’ τὴν ἐποχὴ πού εἴμαστε πρόσκο-
ποι, κι’ ὁ δεύτερος ἡλεκτρολόγος. Μὰ
δὲν ἦταν κι’ ἄλλος ἀπὸ μένα, πού σὰν
ἀρχηγὸς τῆς μικρῆς ὁμάδας μὲ τὶς
χίλιες-δυὸ εὐθύνες πού εἶχα, θὰ προ-
τιμοῦσα νὰ μοῦ ἔλειπε ἡ μεγαλύτερη.

Τὸ εἶχαμε ἀποφασίσει ἀπλοῦστατα,
ὅλοι μαζί, ἓνα ἀπογεματάκι τοῦ Ἰου-
λίου, πού θαυμάζαμε τὸ μορφὸ ἥλιο
δασίλειμα ἀπ’ τὸν Ἀη-Νικόλα καὶ
βλέπαμε τὸν ἥλιο νὰ χάνεται σὰν ἓνα
μεγάλον κομμάτι χρυσάφι μὲ τὶς ἀτλα-
ζωτές του ἀνλαμπές, πῶς ἀπ’ τὴν
Πλάτη, στὸν ὀρίζοντα. Κι’ ἐνῶ βυθι-
ζόταν στὰ γαλάζια κύματα, τὸ νησάκι
φαινόταν κατακόκκινο, φλογισμένο, σὰν
νὰ τὸ κυρίεψε μιὰ καινούργια ζωὴ·
ἀπ’ τὰ ἐρείπια πού εἶχε καταστρέψει
ὁ σεισμὸς τοῦ 1895, περιμέναμε ἀπὸ
στιγμὴν σὲ στιγμὴ νὰ προβάλουν ξεχα-
σμένα πρόσωπα τοῦ περασμένου αἰῶ-
να. Ὡς ἴκι’ αὐτὲς τὶς βάρκες πού φα-
ρεῖναν σ’ ἀνοιχτά, ἢ φαντασία μας
μᾶς τὶς ἔδειχνε σὰν τὰ μεγάλα καΐκια
μὲ δώδεκα κουπιὰ πού ὀδηγοῦσαν τὴ
συνοδεία τοῦ Ἀγγλοῦ πρεσβεῦτή στο
παλάτι του. Τί μαγεῖα!

Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει. Σὲ μιὰ

βδομάδα μέσα, ναυλώσαμε μιὰ μεγάλη
βενζινάκατο καὶ ξεκινήσαμε νωρίς, ἐν’
ἀπόγεμα, γιὰ νὰ φτάσουμε στὶς τέσ-
σερις. Εἴμαστε ἐφοδιασμένοι μὲ ὅλα
τὰ απαραίτητα γιὰ μιὰ τέττα ἐγκατά-
σταση, ὅπως: ἓνα ναυτικὸ τηλεσκό-
πιο, ἓνα βαρόμετρο, τέσσερις καρα-
μπίνες, δύο περιστροφὰ καὶ φυσίγ-
για· τρεῖς πάνινες διπλωτὲς βαρκού-
λες, πολὺ ἐλαφρές, μιὰ βάρκα στρογ-
γυλὴ γιὰ νὰ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὴν Ὀ-
ξειά, ὅ,τι χρειάζοταν γιὰ μιὰ τηλε-
φωνικὴ ἐγκατάσταση, ὅλα τὰ ἐξαρτή-
ματα γιὰ τὸ ψάρεμα, σκηνές, κοντούς,
κονσέρβες, γαλέτες, νερό, μπατανίες,
κι’ ὅ,τι μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε.

Τὸ μέρος τῆς ἐγκατάστασης τὸ εἶ-
χαμε συζητήσει ἀπὸ πρὶν· ἀφοῦ ξε-
κουρασθήκαμε λοιπὸν κανένα τέταρτο
τῆς ὥρας στὴν παραλία, ἀρχίσαμε ν’
ἀνεδαίνουμε τὸ μονοπάτι πού ἔδγαί-
νε στὸ παλάτι. Μόλις φτάσαμε ἐκεῖ, φορ-
τωμένοι μὲ τὰ ἐξαρτήματά μας, ἀνά-
ψαμε μιὰ μεγάλη φωτιά στὰ ἐρείπια,
γιὰ νὰ διώξουμε τὰ διάφορα ἐντομα
πού βρίσκονταν μέσα· ὑστερ’ ἀφοῦ
διαλύθηκε ὁ καπνός, κατασκηνώσαμε
πίσω ἀπὸ ἓνα μισογκρεμισμένο τοῖχο,
πού θὰ προφύλαγε τὴν κατασκήνωσή
μας ἀπ’ τὸ δυνατό βοριά, — *μαῖστρο* ἢ
τραμουντάννα, — πού φυσοῦσε κάποτε
τὸ ἀπόγεμα.

Τὸ πρωῒ, μόλις ξυπνήσαμε, κάναμε
μιὰ λεπτομερὴ ἐξερεύνηση τοῦ νησιοῦ,
κι’ ἐγκαταστήσαμε ἓνα φυλάκιο σ’
ἀνατολικὰ, ἀντίκρυ στὴν Ὀξειά, μὲ
τέσσερις κοντοὺς καὶ μιὰ σκηνή. Ὁ
Ἀλέκος σ’ ἀναμεταξύ τελείωσε μιὰ
τηλεφωνικὴ ἐγκατάσταση πού συνέ-
δεε τὴν κατασκήνωσή μας μὲ τὸ φυ-
λάκιο. Κι’ ἐτσι δὲν εἶχαμε νὰ φοβη-
θοῦμε κανένα αἰφνιδιασμὸ ἀπὸ πειρα-
τές (*). Τ’ ἀπόγεμα, ὁ Ἀντωνάκης μὲ
τὸ Βασιλάκη πήγαν μὲ τὴ βάρκα στὴν
Ὀξειά· ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς τους
ἦταν νὰ κουβαλήσουν θυμάρια καὶ νὰ
κυνηγῇσουν. Γύρισαν τὸ βραδάκι μὲ
καμμιὰ δεκαριά κουνέλια πού μᾶς ἄ-
νοιξαν τὴν ὁρεξή. Εἶχαν δοκιμάσει
καὶ τὸ νερό τοῦ πηγαδιοῦ τῆς Ὀξειᾶς·
δὲν ἦταν καθόλου γλυκὺ στὴ γεύση.

Ὁ φρουρὸς στὸ φυλάκιο θ’ ἄλλαζε
κάθε τρεῖς ὥρες· τὴ νύχτα κοιμηθήκα-
με μὴ χαρὰ κι’ εἶδαμε τὰ πῶ εὐχά-
ριστα ὄνειρα.

Τὴν ἄλλη μέρα, — ἦταν Παρασκευή,
— κατασκευάσαμε, στὴ νότια πλευρὰ
τοῦ νησιοῦ, ἓνα μικρὸ λιμανάκι, γιὰ
νὰ μὴν εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τρα-
δοῦμε τὴ βάρκα μας στὴ στεριά· κο-
πιάσαμε ὅλην μέρα, τὸ βράδυ ὅμως μὲ
τὴν ἐκκατοποίη βλέπαμε τὴ βαρκούλα

(*) Βλέπε: «Μιὰ περιπέτεια στὴν Ὀξειά»,
τοῦ ἰδίου συγγραφέα, στὴν περὶνὴ «Διάπλασι».

μας ἀγκυροβολημένη, νὰ ξεκουράζεται
ἡσυχῇ-ἡσυχῇ στὴν ἀσφάλεια!

Καὶ τὴ νύχτα, ὑστερ’ ἀπ’ τὸ δεῖπνο,
τυλιγμένοι μέσ’ στὶς μπατανίες μας,
συζητοῦσαμε ἓνα σωρὸ σχέδια γιὰ τὸ
μέλλον. Καθένας εἶχε καὶ μιὰ ἰδέαν,
ἔξω ἀπ’ τὸ Βασιλάκη, πού ὅ,τι ἔκα-
μνε τὸ ἔκαμνε μηχανικὰ κι’ ἦταν ὁ-
λωσδιόλου ἀνίδεος, καὶ τοῦ Ἀγχιό-
λαου πού ἦταν *βάρδια* στὸ φυλάκιο
ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Φαντάζομαι, εἶπε ὁ Χοντρός πι-
πιλίζοντας ἀδιόκοπα κάτι καραμέλλες,
— γιὰ τὸ βῆχα, ἔλεγε, ἂν καὶ δὲν ἔ-
δωχε ποτέ, — πὼς πρέπει πρῶτα νὰ
φροντίσουμε γιὰ τροφή· δὲ λέω, κα-
λὲς καὶ ἄγιες οἱ κονσέρβες, μὰ ἄλλη
νοστιμὰδα ἔχει τὸ φρέσκο ψάρι μὲ τὰ
φύκια, πού μυρίζει θάλασσα, καὶ τὸ
σιτιφάδο ἀπὸ κουνέλια. Λοιπὸν, στὰ
ξημερώματα, νὰ ξεκινάμε κάθε μέρα
σὲ δυὸ παρέες: ἡ πρώτη θὰ πηγαί-
νη στὴν Ὀξειά γιὰ κουνέλια, κ’ ἡ δεύ-
τερη θὰ βγαίνει στὰ νοιχτά γιὰ ψάρια...

— Σεχνᾶς, τὸν διέκοψα, πὼς ἔχο-
με μονάχα μιὰ βάρκα στὴ διάθεσή μας;

— Καὶ τίς πάνινες; Μήπως τίς
φέραμε γιὰ φιγούρα σαυτὴ τὴν ἡρημιά;

— Μὰ αὐτὲς μονάχα στὴν ἀπὸ-
πλοῖα μπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσουν.
Ποῦ νὰ βαστάξουν σ’ αὐτὰ τὰ ρεύμα-
τα πού μᾶς ζώνουν ἀπὸ παντοῦ;

— Ἀλλωστε οἱ θάλασσες αὐτὲς
κλείνουν τόσους κινδύνους, πρόσθεσε
ὁ Ἀλέκος, πού πρέπει νὰ φυλαγόμα-
στε πολὺ. Διηγούμενοι πὼς μιὰ μερὰ,
ἓνας ψαράς, φαρεύοντας συναγρίδα
στ’ ἀνοιχτά τῆς Πρώτης, εἶδε ἄξαφνα
ἓναν πελώριο μαῦρο ὄγκο νὰ σκεπάξῃ
τὴ θάλασσα, λίγα μέτρα κάτω ἀπ’ τὴ
βάρκα του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΔΙΟΓΛΟΥΣ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΑΣΚΑΛΑ

Στὴν πρώτη μου δασκάλα.

Βουβὴ κάθεται καὶ μόνη
σὲ ψηλὸ σκαμνί,
στὸ ξυλῆνιο τῆς μπαλκόνι,
ἢ Ἀννή.

Βήκει πίσω ἀπ’ τὸ μαντήλι
κι’ ἀπὸ τὴ γωνιά
κατορεῖ σὰν κάθε δέλι
τὰ παιδιά.

Να! προβάλλουν ταῖρι-ταῖρι
κι’ ὅλα εὐθὺς κοιτοῦν
τὴν Ἀννή καὶ μὲ τὸ χέρι
χαιροῦν.

Κι’ ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα
μὲ χαρὰ τρελλή,
στὴ χλωμὴ φέρουν δασκάλα
τὸ φίλι.

Ἡ ματιά τῆς ζωηρεύει
σὰν γλυκὰ μιὰ
καὶ γελόντας συμβουλεύει
καὶ φιλά.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΕ φορά που λαβαίνει κανένα γραμματάκι μηχανογραφημένο, ή Διάπλασις άπαντά ετι θα το προτιμούσε «με την πέννα». Προχτές ακόμα είδα μια τέτοια άπάντησή της στην Άλληλογραφία. Η Διάπλασις δεν χωνεύει τη γραφομηχανή όταν τη χρησιμοποιούν παιδιά της για να της γράφουν.

Και έχει τόσο δίκιο ή Διάπλασις! Γιατί αυτό είναι μια κατάχρηση και μια υπερβολή. Η γραφομηχανή, αγαπητοί μου, δεν εφευρέθηκε για να γράφουν μ' αυτή τα παιδιά στη μητέρα τους. Δεν είναι για μια τυρφερη, αίσθηματική, στοργική, φιλική άλληλογραφία. Εφευρέθηκε για το «γραφέα» το ιδιωτικό ή το επίσημο. Για άλληλογραφούν μεταξύ τους οι κ. κ. έμποροι, οι τραπεζίτες, οι παραγγελιοδόχοι, οι έταιρείες, οι άρχες κι' οι υπηρέτες του Κράτους, ή οι ιδιώτες όταν απευθύνονται σ' άρχες, (άναφορές, αίτήσεις, υπομνήματα κτλ.) Κι' ακόμα, — το κυριότερο ίσως, — ή γραφομηχανή είναι γι' αντίγραφα έγγραφων, συγγραμμάτων, θεατρικών έργων και καθέξης. Αντικαθιστά τον τύπο, — όπου τουλάχιστο χρειάζονται λίγα αντίτυπα, — κι' είναι μια μεγάλη εύκολια το καθαρό, το ευανάγνωστο γράψιμό της, κι' ακόμα μια μεγάλη οικονομία χρόνου όταν ή γραφομηχανή είναι και «πολυγράφος», όταν μ' ένα «πάτημα» μπορεί να βγάξη τρία, τέσσερα, πέντε αντίτυπα, όσα χρειάζονται.

Τελευταία, ήμουν κριτής σ' ένα διαγωνισμό μυθιστορήματος, (του Οίκου Ζηκάκη.) Είχαν υποβληθεί είκοσι σχεδόν μεγάλα μυθιστορήματα που χρωστούσα να τα διαβάσω όλα. Άλλα ήταν γραμμένα με την πέννα, άλλα με γραφομηχανή. Καί θυμούμαι την άνακούφιση που αισθανόμουν, όταν, ύστερ' από ένα δυσανάγνωστο, άτακτο χειρόγραφο που μου έδραζε τα μάτια, έπαιρνα ένα καθαρό, τακτικό, ξεκούραστο μηχανογραφημένο. Ήταν να μην εύλογώ τον εφευρέτη; ήταν να μην λέω πως για τους κακόμενους τους κριτές τέτοιων διαγωνισμών, ή εφεύρεση είναι ευεργεσία, σωτηρία; Άλλά δεν μπορώ να σάς παραστήσω τί παθαίνω, όταν λαβαίνω έν' αγαπητό, συγγενικό, φιλικό, φιλολογικό ακόμα γράμμα, με γραφομηχανή! Μου φαίνεται, — πως να το πώ; — πως ο συγγενής μου, ο φίλος μου, ο συνάδελφός μου, μου μιλεί μασκαρεμένος ή πως

αλλάζει τη φωνή του, μ' ένα παράξενο μηχανήμα στο στόμα, και την κάνει δυνατότερη βέλαια και καθαρότερη, αλλά παραλλαγμένη, άγνωριστη, μονότονη, επίσημη και ψυχρή.

Ω, μά διαφέρει τόσο πολύ ένα γράμμα γραμμένο με την πέννα από έν' άλλο γραμμένο με μηχανή! Το πρώτο λέει άσυγκρίτως περισσότερ' από το δεύτερο. Μιλεί άπ' ευθείας στην ψυχή, στην καρδιά. Όσο δυσανάγνωστο κι' άν είναι, δείχνει πιο καθαρά την ιδέα, τη σκέψη και το αίσθημα εκείνου που γράφει. Δείχνει ακόμα το χαρακτήρα του, την ιδιοσυγκρασία του, τη διάθεσή του, την ψυχή του. Μήπως το γράψιμο του κάθε ανθρώπου δεν είναι ο καθρέφτης της ψυχής του; Διαβάξει κανείς λιγάκι και σαν «γραφολόγος» όταν διαβάξη ένα γράμμα γραμμένο με την πέννα. Κάθε λέξη σ' αυτό έχει τη μορφή της, τη φυσιογνωμία της, κι' όλες μαζί, καθώς είναι άραδιασμένες στο χαρτί, αποτελούν ένα σύνολο με δική του μορφή, με δική του φυσιογνωμία.

Όλα τα γράμματα που είναι γραμμένα με μηχανή, σου φαίνεται πως είναι όμοια, πως τάγραψε ο ίδιος άνθρωπος, αλλά σε κάθε γράμμα γραμμένο με την πέννα, βλέπεις κι' έναν άνθρωπο χωριστό. Και πόσα συμπεράσματα μπορείς να βγάξης από εκείνο που ονόμασα παραπάνω «φυσιογνωμία των λέξεων», πόσα να βλέπης, να μαντέψης, να μαθαίνης, από τον τρόπο που είναι γραμμένη κάθε λέξη, από τον τονισμό της, από τον υπογραμμισμό της, άπ' όλα της! Τελος πάντων «σοφ' μιλά» εκείνος που σου γράφει με την πέννα. Μά εκείνος που σου γράφει με μηχανή, λές και σου άπαγγέλλει κάτι που τόμαθε απέξω.

Γι' αυτό έχουν και τόση αξία, τόση σημασία τα «αυτόγραφα» που κινδυνεύουν να χαθούν με την εξάπλωση της γραφομηχανής. Έδώ και λίγα χρόνια, είχα πυκνή άλληλογραφία μ' ένα πολύ επίσημο, σεβαστό κι' αγαπητό μου πρόσωπο, με τον βρασιλευόντα Δούκα του Σάξ-Μαϊνίγγεν Βερνάρδος. Μετά τον πόλεμο, όταν έχασε πια το θρόνο του, ξαναθυμήθηκε τις αγαπημένες του φιλολογικές ασχολίες και, δεινός άπ' τα νειάτα του νεοελληνιστής, μου έγραψε ζητώντας την άδεια να μεταφράση γερμανικά κάποιο μου μυθιστόρημα. Του έγραψα για να τον ευχαριστήσω, μου ξανάγραψε για να μ' έρωτήσει μερικά σχετικά, του ξανάγραψα για να τον πληροφορήσω. Έτσι άνοιξε αυτή ή άλληλογραφία, που εξακολούθησε. Ο ήγεμόνας κι' ο συγγραφέας, — όπως συμβαίνει συχνά, — έγειναν φίλοι.

Αργότερα, ο Βερνάρδος του Σάξ

Μαϊνίγγεν, ο γαμπρός του Κάιζερ, μου έγραφε οικειότατα, φιλολογικά, κοσμικά, οικογενειακά κι' άτομικά του. Σε χαριτωμένα πολυσέλιδα γράμματα, — στην καθαρεύουσα όμως, γιατί τη δημοτική μας δεν ήξερε και να τη γράφει, — μου μιλούσε για τις ενέργειες που έκανε να τυπώση εκεί τη μετάφρασή του, για τις ελπίδες ή τις απογοητεύσεις που είχε άπ' αυτό, για τα ταξίδια του, τις επισκέψεις του, τις άρρώστειες του, τα διαδόματά του, τις ασχολίες του, τα οικονομικά του, τα λόγια του, τα χτήματά του, τη ζωή του. Εντυπώσεις, σκέψεις, κρίσεις για το κάθε τι που συνέβαινε τότε στον κόσμο ή σ' αυτόν. Κάποτε μου έστειλε και τη φωτογραφία του με την υπογραφή του από κάτω ελληνικά, που την έχω κρεμασμένη, μαζί με λίγες άλλες, στο γραφείο μου.

Μια μέρα, με μεγάλη του λύπη, μου έδήλωσε πως δεν μπορούσε πια να μου γράφει. Ήταν τότε που τα ταχυδρομικά ενός γράμματος για το Έξωτερικό, στη Γερμανία, έστοιχίζαν δεν ξέρω πόσα... έκατομμύρια μάρκα. Κι' ο καϊμένος ο δούκας, ο έκπτωτος, δεν ήταν πια τόσο... έκατομμυριοδύχος ώστε άλληλογραφη με το Έξωτερικό! Έτσι σταμάτησε ή ώραία μας άλληλογραφία. Έχω όμως φυλαγμένα καμιά τριανταριά γράμματα του δούκα Βερνάρδου, που μου προσένησαν τότε τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση κι' ακόμα μου προσενοούν όταν τα θυμούμαι, ή, σκαλίζοντας τα χαρτιά μου, ξαναδιαβάω τότε τδνα και τότε άλλο. Τι όμορφα πράγματα που μου έγραφε ο φίλος μου! Και τί ώραία, ήγεμονική κι' ανθρώπινη ψυχή ξεφανερώνεται σ' αυτές τις ιδιωτικές σελίδες!

Ε, λοιπόν, ή ώραία αυτή ψυχή δεν μου ξεφανερώνεται και μ' όλα εκείνη την καθαρότητα που θα είχε για μένα, άν τα γράμματα αυτά ήταν αυτόγραφα. Κάτι λείπει, κάτι κρύβεται: Ο δούκας Βερνάρδος μου έγραφε με τη γραφομηχανή του. Μόνο την υπογραφή του έδραζε με την πέννα και, κάπου-κάπου, πρόσθετε καμιά λέξη που ξεχνούσε. Τι κρίμα! Και γι' αυτή την άλληλογραφία, πόσο θα ήθελα να μην είχε εφευρεθεί ή γραφομηχανή! — Το ίδιο λέει και ή Διάπλασις όταν λαβαίνω γράμμα παιδιού της με το τυπικό, τόμοιόμορφο, το άνέκφραστο, το ψυχρό γράψιμο της μηχανής. Κάτι λείπει, κάτι κρύβεται...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Τρεῖς μήνες είναι ή Άνοιξη
Και τρεῖς το Καλοκαίρι,
Τρεῖς μήνες τὸ Χινόπωρο
Και τρεῖς βαρὺς Χειμῶνας.

(Λατίνο)

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασις» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Και πώς θα τον λένε «Ναντά»;

Έκαμε με σαρκασμό ή Ζεναΐδα. (Γιατί τδνομα Ναντάς ήταν παρατσούκλι. Έλεγαν έτσι τον Σαρλό, γιατί του άρεσε να πηγαίνει να γλεντά στη Νάντη. Σα νάλεγαν ο «πρωτεύουσάινος», ο «γλεντζές»...)

— Μη σκοτίζεσαι, ξαδέρφη, γιατί δεν θα πάω στο Γκαρινύ, της άποκρίθηκε καθαρά. Άν δεν με θέλουν πια εδώ, ως με πάσουν. Δεν έχουν όμως και το δικαίωμα να με στείλουν στην έξορία του Άδάμ!...

— Έχει δίκιο! φώναξε ο Λαμπασέντρ. Με τί δικαίωμα;...

Η συζήτηση εξακολούθησε. Έκτός από τον τραγουδιστή, που είχε τα ίδια μυαλά με τον άνεψιό του, όλοι ήσαν της γνώμης πως ο Ναντάς έπρεπε να φύγει. Κι' ή γλυκειά Κλαρίσση ακόμα, ή αγαθή, άν και τον λυπόταν κατάκαρδα για την «έξορία», είπε στο τέλος πως ήταν για καλό του κι' είχε χρέος να υποκύψει.

— Πολύ καλά! έκαμε τότε ο Ναντάς. Άφου με διώχνετε όλοι, θα φύγω. Μάλιστα! Σε όκτώ ήμέρες θα είμαι στο Γκαρινύ. Φτάνει τώρα, άλλη κουβέντα!

Ήταν πολύ δυσареστημένος. Είχε πεισματοθεί σά μικρό παιδί. Και σηκώθηκε άπ' το τραπέζι.

Είχε σκοτεινιάσει, έφεραν φως. Τα γειτονικά περδία φωτίσθηκαν κι' αυτά κι' άκουγες όλόγυρα όμιλίες, γέλια και κρότους πιατικών.

Ο Λαμπασέντρ, μέσ' στη γενική στενοχώρια, μιλούσε τώρα με στόμφο για τα δικαιώματα του εργάτη, το μέλλον του λαού, την τυραννία του κεφαλαίου. Έχαν' έντύπωση και μερικοί εργάτες που πήγαν στο Ρουντίκ να περάσουν τη βραδιά με τον παλιό τους συνάδελφο, άκουγαν έκστατικοί τις θεωρίες του.

Οι εργάτες αυτοί, που καθώς έμπαιναν, άρχιεργάτης τους κάθιζε στο τραπέζι και τους κερνούσε, ήταν ακοντυμένοι, λερωμένοι, είχαν τρόπους χοντρούς, σκούπιζαν το στόμα τους με το μανίκι τους, κάπνιζαν πίπες, μιλούσαν βάνουσα, άνοιχτά, και μεταχειριζόνταν μεταξύ τους μια περίεργη, ακατάληπτη γλώσσα. Άξαφνα τη μηχανή την έλεγαν «κυρά-κοκόνα», τον άρχιεργάτη «ταλαπετεινό» και τον άρχαίο «τζαμίκο». Ο Τζάκ τους έβλεπε, τους άκουγε και συλλογιζόταν: — Έτσι θα καταντήσω κι' εγώ;

Ο Ρουντίκ τον παρούσισε στον άρ-

χιεργάτη του σιδηρουργείου, κάποιον Λεμπσκάμ, που το παιδί θα τον είχε προστήαμενο. Ήταν ένας μαλλιαρός γίγαντας, με γένεια ως τα μάτια, που ξύνισε τα μούτρα του καθώς είδε το μαθητή του ντυμένο «σαν κύριο» κι' άδύνατο, λεπτό «σαν κυρία».

— Είναι από το ταξίδι, είπε ο Ρουντίκ, από την κούραση. Όσο για τη φορεσιά...

Και γυρίζοντας στη γυναίκα του:

— Κλαρίσση, εξακολούθησε, θα έτοιμασες βέλαια μια μπλούζα κι' ένα πανταλόνι για το μαθητή. Και, που είσαι! Πάρτε τον τώρα να τον άνεδάσετε στην κάμαρά του. Νυστάζει το κακόμοιρο κι' αύριο πρέπει να σηκωθεί στις πέντε. Άκούς, μικρέ; Στις πέντε ακριβώς θάρθω να σε ξυπνήσω.

— Μάλιστα, κ. Ρουντίκ.

— Στην υγεία σου, γέρο-Τζάκ! στην υγεία του εργάτη! φώναξε ο Λαμπασέντρ αδειάζοντας το ποτήρι του.

«Νά με! αυτός είμ' εγώ!»
(Σελ. 297, στ. γ.)

Κι' ένθ' ο τραγουδιστής ξανάρχιζε τις σοσιαλιστικές «παρλαπίπες» του, ο Τζάκ με τις δυο γυναίκες μπήκε στο σπίτι.

Δεν ήταν μεγάλο. Το ισόγειο είχε δυο κάμαρες, που τη μια την έλεγαν σάλα, γιατί είχε δυο-τρείς πολυθρόνες και μερικά κοχύλια άπάνω στο τζάκι.

Ο ίδιος ρυθμός και στο άνωι τοίχοι άσβεστόχριστοι, πατώματα γυμνά και μεγάλα κρεβάτια με χρωματιστές κουνοπιέρες. Στην κάμαρα της Ζεναΐδας το κρεβάτι ήταν σαν ένα μεγάλο άρμαρι χωστό στον τοίχο. Μια ντουλάπα από σκαλιστό ξύλο με σιδερένια δεσίματα, ιερά εικονίσματα και διάφορα κομπολόγια, κρεμασμένα εδώ κι' εκεί, συμπλήρωναν την επίπλωση και τη διακόσμηση. Σε μιάν άκρη, ένα παραβάν με μεγάλη λουλούδια έκρυβε τη σκαλίτσα της σοφίτας.

— Έδώ κοιμάμαι εγώ, είπε ή Ζεναΐδα. Έσύ, άγόρι μου, θάσαι άπάνω. Θά σ' έχω, που λένε, στο κεφάλι μου.

Άλλά μή σε νοιάζει γι' αυτό. Μπορείς να περπατάς και να χορεύς ακόμα: Κοιμάμαι βαριά.

Του άναφαν ένα μεγάλο φανάρι, το πήρε, καλονύχτησε κι' άνέδθηκε στην καμαρούλα του, εκεί ψηλά. Ο ήλιος την έδερνε τόσο πολύ, ώστε και τη νύχτα ακόμα οι τοίχοι της ήταν ξεστοί. Ένα παραθυράκι τόσο μικρό, που σ' έκανε να ποθής περισσότερο τον άέρα, άνοιγόταν στο ίδιο επίπεδο με τη στέγη. Το «όπνωτήριο» του Ρυμνασίου Μορονδάλ είχε συνηθισμένο το γέρο-Τζάκ σε τέτοιες άθλιότητες: άλλά εκεί τουλάχιστο τις υπέφερε μαζι με άλλους, ένθ' εδώ δεν είχε ούτε Μαντού, — κακόμοιρε Μαντού! — ούτε κανένα. Ήταν ή μοναξιά μιας σοφίτας που δεν βλέπει παρά ουρανό, χαμένη μέσα στο γαλάζιο σά βαρκούλα σ' άνοιχτή θάλασσα...

Το παιδί έδλεπε το χαμηλό, γυρτό ταβάνι της, όπου είχε χτυπήσει μπαίνοντας το κεφάλι του: έδλεπε μια ζωγραφιά καρφωμένη στον τοίχο με τέσσερις καρφίτσες: έδλεπε ακόμα την αύρινή του φορεσιά, που του την είχαν άπλώσει στο κρεβάτι του: ένα πλατύ πανταλόνι από μπλε χοντρόπανο, και μια μπλούζα που τα μανίκια στούς ώμους ήταν ραμμένα με πρόσθετες πυκνές, χοντρές βελονιές, για νάντέχουν και στα πιο άπότομα κινήματα των χειρών. Κι' ή φορεσιά αυτή, καθώς ήταν ριγμένη άπάνω στο κρεβάτι, έμοιαζε με άνθρωπο που είχε πέσει εκεί κατακουρασμένος κι' αποκοιμήθηκε χωρίς να γδυθή.

Ο Τζάκ συλλογιζόταν: «Νά με! αυτός είμ' εγώ!» Και καθώς κοιταζόταν έτσι θλιβερά, άπ' το περδολάκι άνέβαινε ο άλλαλητός των άντρων που έπιναν ακόμα και συζητούσαν, κι' από την κάμαρα την άπό κάτω οι όμιλίες των δυο γυναικών. Η φωνή της Ζεναΐδας ήταν χοντρή, βαθεία σαν άντρίκια: άπεναντίας, ή φωνή της Κλαρίσσης, λεπτή, γλυκειά, του θυμίζε τη μητέρα του...

Σε λίγο, κάτω άπ' την κληματαριά, ο Λαμπασέντρ άρχισε να τραγουδά μια ρομάντσα από κείνες που άρεσαν στους εργάτες. Έστέρ' από κάθε στρόφη που την έλεγε μόνος του, όλοι μαζί έλεγαν την επφδό. Άλλά ο Τζάκ δε συλλογιζόταν πια παρά τη μητέρα του.

Τη συλλογιζόταν καθώς έδλεπε τον ουρανό γεμάτον άστρα, — μύρια στίγματα χρυσά στο βαθυγάλαζο τετραγωνάκι του παραθυριού του.

Η θύμηση της μητέρας του τον ένθάρρυνε, τον έγκαρδίωνε, τον βασταύσε. Γι' αυτήν, μόνο γι' αυτήν, ήταν έτοιμος να υποφέρει, να ψηφήση τα πάντα! (Άκολουθεί)

"Ιριδα (χαριτωμένο πάλι τὸ γραμματάκι σου" γιὰ τὸ μέτρημα τῶν στίχων, ἰδὲς τί ἀπαντᾷ στὴ Γιοῦ-Γιοῦ.)

Αναδρομάζην τῆς Ἀττικῆς (ἔστειλα γιὰ τὸν ἑορτασμό δὲν ξέρω ἴσως θὰ γίνῃ, ἀν ἐπιτρέψουν αἱ περιστάσεις.) **Τζοκόνταν** (ἔστειλα καλὴ διασκέδαση στὴ Ζάκυθο ἀπ' ὅπου περιμένω τίς ἀντυπώσεις σου) σὲ τί ἐρωτῆματα δὲν ἀπήντησα;) **Ἀτρομήτον Ἑλληνοποιδα** (ἔστειλα καλῶς νὰ ἔλθῃ ὁ ξάδελφός σου) τὰ γράμματά σου λιγάκι δυσανάγνωστα.) **Κουκουτσάκι** (σὲ φυτεύω λοιπὸν καὶ εἶθε νὰ γίνῃς ἕνα μεγάλο δένδρο καὶ νὰ ἰσχυώσῃς τὸ γραφετομὸν ποὺ καίγεται ἀπ' τὴν ἀθηναϊκὴ καψώννα...) **Γ. Φουσαράν** (αὐτὲς οἱ λεπτὲς διαφορὲς λαμβάνονται ὅπ' ὅφει μόνο ὅταν δυὸ τρεῖς ἀμφισβητοῦν βραβεῖο πού πρέπει νὰ δοθῇ εἰς ἕνα π: χ: τὸ πρῶτον ὅταν δυὸ διαγωνιζόμενοι ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμό, τότε θὰ κοιτάξω καὶ αὐτὰ πού λές καὶ θὰ προτιμῶσω ἐκεῖνον ποὺ ἔχει ἀποφασίσει καὶ ὅχι ἀπεφάσισε) **Ἀδὸν Ζουὰν** (αὐτὸ ἐδιάλεξα καὶ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.) **Γιὰ τὴν Πατριδα** (μὲ χαρὰ σὲ ξαναβλέπω ἔστειλα.) **Ἀρταν Κουτροβῆ** (δὲν δέχομαι προβλήματα ἐκτός τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων) διάβασε τὸν Ὀδηγὸ) **Πικρὸν Σκλαβιάν**, **Ἀπόγονον Ἡρώων**, **Δρόσον Χλόην** κτλ. κτλ.

Καστανήν, **Ἑλληνοπαιδα**, **Εὐάγ. Μ. Πυροβολικόν**, **Ι. Σαμοθράκην**, **Γλυκὸ Χαμόγελο** (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Αυγούστου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 14 Ὀκτωβρίου.)

- 575. Δεξιόγραφος**
Γράμμα, πρόθεσις, θεριό,
Στὴ σειρά τὰ βάζεις
Κι' αὐτοκράτορα τρανὸ
Βλέπεις καὶ θαυμάζεις.
- 576. Μεταγραμματισμός**
Ἐγὼ μ' αὐτὴ τὴ βάρκα
Θά φτάσω στὸ νησί,
Τὸ μὴ της φτάνει μόνο
Νὰ τῆς τὸ κᾶνὸ σί.
- 577. Τονίγραφος**
Παίξομαι στὸ θέατρο,
Συγκινοῦνται ὅλοι...
Ἀλλάξες τὸν τόνο μου;
Μ' ἔκανες μιὰ πόλη.
- 578. Αἶνιγμα**
Αὐτοκράτωρ δοξασιμένος
Ἀν τὸ γένος μεταβάλλῃ,
Χώρα ἑλληνικὴ προβάλλει,
Μὰ καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιον ἀν κἀνῃ,
Πλοιοὶ θὰ ἰδῇς πολεμικοὶ
Ποὺ ἔχει μείνει ἱστορικό.
- 579. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνευ εἰκόνος**
— Ποῦ πᾶς τρεχάτος;
— Ἦ πεθερὰ σὰς μ' ἔστειλε
νὰ τῆς πάρω γιαιτρικό.
— Τί γιαιτρικό;
— Αὐτὸ πού σὰς εἶπα.

- 580. Δικτυωτὸν**
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
- Ὅταν δὲν
— βροῇ...
— Ποταμί-
— [σκοκ].
— Ὅποιος
— [στίλβει...
— Πόλις ἑλ-
ληνική. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
- 581- 585. Μαγικὸν Γράμμα**
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
- βέλος, κρᾶνος, φάρος, νομάς, λέχος.**
- 586. Φωνηεντόλιπον ἐκ Μεσοστιχίδος.**
Εἰς τὸ μέσον ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ οὕτω προστεθέντα μεσαῖα γράμματα νὰποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου
* * * * *
- τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:
ἄσμα, αἰὼν, ἄρτος, λαός, Ἀσὴρ.
Μεγάλῃ Ἑλλάδι
- 587. Φωνηεντόλιπον**
τ - π ν τ - ρ
Ἀναδρομάζης τῆς Ἀττικῆς
- 588. Γρῆφος**
7777 7
7 7
77 7 ΝΣ ::
7 7
7777 7
- 589. Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**
589. Charade
Je sais que mon premier
Est note de musique.
Je sais que mon dernier
Est le Père en Afrique
De tout bon musulman.
Autant qu'il m'en souviennne,
Mon tout, un grand sultan,
Fût battu devant Vienne.
Δανυσσετῆς Ὀλυμπιονίκης
- 590. Sans Voyelles**
I - m x - st - l - un m - d - h n
Συρανὼ
- ΛΥΣΕΙΣ**
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22
322. Φασόλιον (φά, σόλ, ἰον.)
— 323. Κόσσυφος (Κῶς, σὺ, φῶς.)
324. Κύθνος - Κύνος. — 325. Ὁ οὐρανὸς μὲ τᾶστρα.
326. Σ — 327. ΔΕΩΝΙ-
Ι Ο Σ ΔΑΣ, (Εἰλως, ὦ-
Θ Α Α Η Σ σελ, Ναδία, Ἰλι-
Σ Ο Α Ω Μ Ο Σ ἄς, Δανία, Αἰ-
Δ Η Ι Α Ν Ε Ι Ρ Α νεῖας, Σινά.) —
328 332. Διὰ τοῦ Ο: **λογοφόνος, πονόδοτος, δροδόξος, Κρόνος, δολοφόνος.** — 333. ΜΑΔΡΙΤΗ (Μόναχον, Μάρκος, κάδος, ἄρθρον, Πεισιίστρατος, Σωκράτης, Ἀριάνη.) — 334. Ἰδίας ὁδοὺς ζήτοῦσι φιλόπονοι φύσεις. — 335. **Ἡ Σέριφος εἶναι νῆσος** (εἰς ε ρη, φῶς, ἰν ἐν ι, σός.) — 336. **Aime moi sans cesser** (em, moi, cent cé cé.)

- ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ**
"Ὅσοι ἔλῃξε ἡ συνδρομὴ τῶν, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀναεώσουν τὸ ταχύτερον.
"Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.
"Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνηση, πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ ποτελοῦν δυο-τρία τῆς ἀρεσκείας τῶν πρὸς ἐκλογήν.
Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμη δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.
- ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ**
(ΚΕΤ'—529)
Ὁ Λερκὸς Ἀστὴρ ἀποχωρεῖ ἀπὸ Παλιά-
σπιδες. Τώρα κατάλαβε τὸν Πρόεδρο
(Ζιγκομάρ) καὶ φεύγει μακριὰ!
- (ΚΕΤ'—530)
Σ τὸν ἀγαπῆτὸ Γιοῦλη Ἀνθρ τὰ συλλυ-
πητήριά μας. ΤΑΡΖΑΝ,
ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
- (ΚΕΤ'—531)
Ἰατρίκασπούλα, φυλάχθηκε μὴ κολλήσετε
τεμπέλι ἀπὸ τὴν Ναυστά. Κάθε δυὸ
μῆνες γράφει. Βάρκα τοῦ Κανάρη
- (ΚΕΤ'—532)
ὑπὲρ Μνημείου Πολέμη, προκηρύσσον
Διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν καρ-
τῶν. Βραβεῖα 4. Συμμετοχὴ διδράχμος.
Δίσις: Ἑλένη Σοφιανοπούλου, Διάδος 20
Ἀθῆνας. Προθεσμία τέλη Σεπτεμβρίου:
"Ὅσοι ἀγαποῦν τὸν Πολέμη ἄς στείλουν.
ΓΛΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ
- (ΚΕΤ'—533)
Διαγωνισμὸς Μ. Μυστικῶν. Προθε-
σμία διμήνης. Συμμετοχὴ 1 δρ. Βρα-
βεῖα: Δίσις: Ν. Παζῆν, Ἰθάκην.
- (ΚΕΤ'—534)
ΜΑΡΒΕΛ, ἐπίγειε ἄγγελε πού ὀλίγο διαφέ-
ρεις ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς, θερμὰ σ' εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὸ θραβεῖο. Πότε θ' ἀναρρώ-
σῃς; Εἰς αἰ πρώτη στὴν προσευχὴ μου. Αἱ
φταγές μου παρακλήσεις γρήγορα θὰ σὲ
ἐλπίσουν. Ἐγὼ εἶμαι καλὰ. Ἀπὸ γίνῃς καὶ
σὺ περιμένω γράμμα σου. Μὲ τὴ λατρεία
μου ἡ:
ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑ-1 ΔΟΥ
- (ΚΕΤ'—535)
Ζιγκομάρ, σοὺ κηρύττω τὸν πόλεμον,
Ζιγὰ καὶ καθὼς μοὺ φαίνεται: σοῦχουν πᾶ-
τάξαι τὰ μυαλά. Τὸ γιὰ τὸ ἔβρεις.
ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΕΛΛΟΣ
- (ΚΕΤ'—536)
Μαρκίτα, Ρίτα, Ἀν σὰς ἀρχίσω τὸν
πόλεμον καὶ τὸ ζῆλο, θὰ σὰς δείξω τί
μοὺ κοπανάει ὁ Τουτάγγ-Ἀμὼν, τρελοῦται-
κις κατὰ σέας.
- (ΚΕΤ'—537)
Ἰατρίκασπούλα-ες, στείλτε, γιὰ μιὰ ἀνά-
μνηση γλυκεῖα, ἕνα τετραδίο καὶ σὰς στὴ
Δίσις (ΚΕΤ'—480). Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν
προτέρων.
- (ΚΕΤ'—538)
"ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑἴΓΝΩΣΤΩΝ,"
προσεχὴ! Διόρθωσις παρρησίας:
Π στὴν (ΚΕΤ'—498) ἀντὶ 22 ἔχει 72.
Προσεχὴ!
"Ἀφανεῖς", δὲν εἶναι Γιάννης εἶναι Γιαν-
νάκης, "Ἀνὸ (ν)μοῖς", χωρίς δεξιόσιν Δια-
πλάσεως εἰ; ; Σιωπῇ, γινόμενοι.
Ἐδοῦρδε, γράφε μὲς τὴ διεύθυνσί σου.
Μὲ τοὺς ἄλλους θὰ λογαριαστοῦμε τὸν
Ὀκτώβριον. Αἶγνη ὑποπονή.
- (ΚΕΤ'—539)
Πανταχὺ Παρών, μιὰ καὶ τὰ γράμμα-
τά σου πάσχουν ἀπὸ... ἀτονία καὶ τὸ
μουτράκι σου διακριτῶς ἀπὸ τὰ σταμ-
πάρια τῆς ἐποχῆς, βάλε σ' ἐνέργειαν τὴ
γιατρίκή σου καὶ ἄσε στὴν ἄκρην τῆς παπου-
τσιῆς σου αἰστηματολογίες.
- (ΚΕΤ'—540)
Ἀλφροδισιωτὴ
ἡ τῆς Νυκτός, θερμὰ συλλυπητήρια, κα-
θὼς ἀντινοῦμαι μὲ φανερό ψευδώνυμον.
Ἐπιφύλασσε ἀνταπόδοσιν. Φαντομά, κοι-
μᾶσαι;
Ἀσπρὸς Παλιᾶτσος
(Γεώργιος Σαράντης)

- (ΚΕΤ'—541)
Ἡ Ροδαλὴ Ἀδελφά μου καὶ ὁ Ἀσπρὸς
Παλιᾶτσος εἰσονται στὴν ΚΥΚΛΑΜΙΑ
χρόνια χρυσὰ καὶ εὐτυχισμένα γιὰ τὴ γιορ-
τὴ τῆς.
- (ΚΕΤ'—542)
ΜΑΡΙΚΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ, γιὰ τὴν ὁμορφί-
αν γιορταῖα σου, σοὺ εὐχομαι νὰ ζῆς
χιλίας χρόνια.
- Πριγκίπισσα τῆς Εὐρώπης
(ΚΕΤ'—543)
Τὴν πρόεδρόν μας ΜΑΡΙΚΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ
εὐχόμεθα χρόνια πολλὰ, γεμάτα εὐ-
χίαν.
- (ΚΕΤ'—544)
"ΓΑΥΚΕΙΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΛΕΙΣ,"
ΜΑΡΙΚΑ μου, ὅτι ποθεῖ ἡ εὐγενὴς ψυχή
σου, ποτὲ νὰ μὴ τὸ στερηθῇ.
- Πριγκίπισσα τῶν Ἰνδιάνων
(ΚΕΤ'—545)
Ο ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ, τοῖς φίλοις σου
γιὰ τὰ συλλυπητήρια, τὴν ἀγάπην καὶ ἐκ-
τίμησίν σου, συγκινημένως εὐχαριστεῖ.
- (ΚΕΤ'—546)
Ὁρέστη Γρηγοριάδην σοὺ ἀρέσει ἡ συλ-
τροφία τοῦ Ἀγγέλου;
Σταύρος Α. Πουλουλίδης
- (ΚΕΤ'—547)
Νανότα, Μέλισσα, κατ' ἐπιθυμίαν σὲ
ἔστειλα Μ. Μυστικὰ περιμένω διὰ
σὰς Δίσις: Γαζῆ, διὰ Τζοκόνταν, Κερκί-
ρας 40, Ἀθῆνας. Τζοκόντα
- (ΚΕΤ'—548)
"Εὐχίσις", Ἀριστοκράτισσα, δέχομαι
εὐχαρίστως. Ἐστειλα. Μαριλίτα
- (ΚΕΤ'—549)
ΜΑΡΙΚΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ, γιὰ τὴν γιορτή
σου εὐχομαι χρόνια πολλὰ νὰ ζῇ
σὺ καὶ εὐτυχῇ.
- (ΚΕΤ'—550)
Βαβίλα μου, γιὰ τὴ γιορτὴ σου χρόνια
εὐτυχισμένα. Λατάνια
- (ΚΕΤ'—551)
ΡΩΔΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ,
Viens! au dedans de moi s'endormir
[clarke]
En élément tranquille...
(«Στροφές» Ζάν Μορεάς)
ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ
- ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"**
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῖς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ ὁ δεῦτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ).
"Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ
12).
"Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθι-
στόγημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 15. (5 καὶ 6),
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3.50 καὶ 4.50).
Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7),
Παιδικὸν Θεάτρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' ἑορτᾶς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
δρ. 15. (5 καὶ 6). Β' Τόμος
δρ. 15. (5 καὶ 6).
Παιδικὸν Πνεῦμα, (3 τομί-
δια) ἑκαστον δρ. 2,50. (1,50
καὶ 3).
Πῆδας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).
"Ὁ Πυρεὶσὸς πώλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).
ὑπὲρ Πατριδός, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).
"Ὁ Φῶτης, ἑμμετρον διήγημα
δρ. 7. (3.50 καὶ 4.50).
Ἀγγελική, καὶ ἄλλα διηγή-
ματα Σταυρούλας Μαρκέτου
δρ. 10. (8.50 καὶ 4.50).
Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ.
Μαρκέτου δρ. 10. (4 καὶ 5)